

שני שירים

מאת דוד אמרן

פרהיסטרייה

אני זוכר את עצמי מחכה,
מזין באלה מתקופת האבן,
ואני זוכר את עצמי מכה
בתבונה מדקדקת על התבן,
ואני מעזן ברצינות בשרפת
הגשרים הגדולים והקטנים,
ואני מקדם בשמחה את סופת
הנחשים השחורים והצפופונים,
ואני מתבונן לעשות דברים,
שאיש לא טרח לעשות לפני,
ואני מארגן מרוצי נמרים
בהירים וכהים לכל ירדני,
ואני מחכה למות הטוב,
שיחלף עלפני למקום אחר,
ואני כבד שוכח את הרב
ואת המעט אינני זוכר.

רגע לפני האחרון

הגוף הפציר בנפש: השארי
כאן. עוד יהיה
שמת. היום אפתח סופסוף את
כל בקבוקי הזין
הישנים. אפלו הקרקס
יבוא לכאן. אשיר לך
שירים שטרם שמעת. אבל הנפש
אמרה: מה אתה? כבר שכחת, שכל הנאתי
היא תנועה בזמן? עכשו
אני וזה מכאן. אתה בא
אתי אולא?